

‘BEN JIJ DE MOEDER OF DE OMA?’

Marijke Kolk doet wekelijks verslag van haar belevenissen als pleegmoeder. Als een buurjongen aanbelt, moet ze hem uitleggen dat ze alleen in het weekend kinderen heeft.

Onze poes, genaamd Poes, komt uit het asiel. We haalden haar daar op toen ze net een jaar oud was. Soms grapt Erik: „Eigenlijk is Poes gewoon een pleegpoes.” Daar zit wel wat in. Want ook van Poes wisten we weinig toen ze bij ons kwam. Hoe was ze eigenlijk groot geworden? Had ze wel genoeg voeding gekregen? Was ze bang? Konden we haar beter maar laten, of juist veel aanhalen? En vooral ook: wat zou ze eigenlijk leuk vinden om te doen? Aan Poes kunnen we het niet vragen, aan onze pleegkinderen gelukkig wel.

„Vissen!” zegt Joeri als ik hem die laatste vraag stel. „En gamen. En voetballen.” Hij kijkt Erik aan. „Gaan we een keer samen vissen?” Ik moet lachen. Erik en vissen. Maar mijn man zegt: „Tuurlijk, jongen!” En hij meent het. Felicity zegt: „Ik vind dieren lief.” En ook: „En K3. En *Frozen*.” Dan is ze even stil en roept: „Ik wil buiten fietsen!”

Haar broer vertelt dat ze al eens heeft geprobeerd te fietsen, maar dat ze het nog wel eng vindt. „Dan begint

Thuis spuit ik het fietsje rood, maak met blauw wat accenten en plak er een paar stickers op

FOTO SHODDY CAREVAN

ze wel, maar gaat ze zwabberen en dan gaat ze huilen.”

Toch denk ik meteen, wellicht wat overmoedig: ik krijg haar wel aan het fietsen, al kost het me het halve weekend. Als zij graag wil fietsen...

Wanneer ik bij de kringloopwinkel een klein fietsje zie staan, kom ik in actie. Het ding is een beetje verroest, maar verder behoorlijk stoer, met dikke banden en een vrolijke fietsbel. „Als je ’m verft, zie je niks meer van die roestplekken,” zegt het meisje van de winkel. Thuis spuit ik het fietsje knalrood, maak met blauw wat accenten en plak er

een paar stickers op. Op het stuur komt een gele bloem.

Het fietsje staat in de tuin te drogen, wachtend op de nieuwe eigenaar, als de bel gaat. Een klein blond jongetje – grote ogen en een groen fietsje aan zijn arm – kijkt me vragend aan. „Zijn hier ook kindjes om mee te spelen?”

„Nee, vandaag niet,” antwoord ik. Ik vraag hem waar hij woont. „Daar.” Hij wijst naar de overkant, naar het huis waar net nieuwe mensen zijn komen wonen.

„Volgende week is er wel een kindje waar je mee kunt spelen. En fietsen. Zeg, hoe oud ben jij eigenlijk?”

„Vijf”, zegt hij trots, en steekt zijn hand omhoog als bewijs.

„Volgende week dus, in het weekend.”

Hij kijkt bedenkelijk. „Dan kan ik niet, denk ik.” Daarna: „Ben jij de moeder of de oma?”

Heel even voel ik me een beetje beledigd. Dan denk ik: het is eigenlijk een heel logische vraag, zeker als je hoort dat een kindje er niet altijd is. Ik antwoord: „Moeder.” Met een zeker gevoel van trots, maar vooral ook omdat ik denk: weekendpleegmoeder is misschien toch wat te ingewikkeld voor een jongen van 5. ■